

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

ΥΠΟ ΦΥΣΙΟΔΙΦΟΥ

Η ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Ζ'—Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΝΤΡΟΠΗΣ
 Ένα διεγερτικό, από τα πιο δυνατά, της επιθυμίας του άνδρος για τη γυναίκα, είναι και η αιδώς—ή ντροπή της γυναίκας. Η ντροπή διεγερτικό και χάσιμος, στο προσωπικό φύλλο, λόγω για το ρόλο του ένδημα-τος ως μιλήσιμος τώρα για την ντροπή. Πόλλοι, άλλωστε, νομίζουν ότι την ντροπή την έφερε το ένδημα και ότι, κατά συνέπεια, είναι ένα κοινωνικό αίσθημα. Άλλοι νομίζουν ότι η ντροπή προέρχεται εκ του ότι τα όργανα των έρωτικών λειτουργιών είναι τα ίδια με μερικών εγκρίσεων, που είναι άσχημες και δύσκομες. Η έπιστήμη όμως απέδειξε ότι πλανώται βίαι. Η ντροπή δεν είναι κοινωνικό, αλλά φυσικό αίσθημα. Τα είναι όμως η ντροπή και πως μπορεί να διοσθή έπιστημονικά ; Η ντροπή είναι κατά την έπιστήμη ένα φαινόμενο άνακλαστικό, που δημιουργείται δηλαδή αυτόματος και άσυνασθητός: αυτό το φαινόμενο παρατηρείται στα θήλαα όλων των ειδών, όταν αισθανθούν το άρρεν πλείσιον τους με διαθέσεις έρωτικές. Η σκύλλα θα καθήση άμεσως κάτο, μόλις δ σκύλλος πλησιάσει κα' εκδηλώσει διαθέσεις για την κατακτηση. Θά καθήση για να προφυλαχθή. Είναι ή πρώτη εκδήλωση αντιστολής. Γενικά ή πρώτη τάσις των θήλαων μέσα στη φύση είναι να ξεφύγουν το άρρεν, να το κώσιον να προσπαθήση, να το άναγκάσουν να καταλάβη, να καπάση, για να το κατακτήση. Πουός δ βωθότερος σκοπός αυτής της διαφυγής του θήλαου ; Τι ξεκαρτερεί μέσα στη φύση; Την πιο ταύς καλύτερους όρους διασώσει του είδους. Το θήλα διαφεύγει, διά να κατακτήθη από το ισχυρότερο άρρεν. Το πιο κλασσικό παράδειγμα είναι ή διαφυγή της βασίλισσας της κηφέλης των μελισσών. Πετώντας, ύφονεται κάθετα, με ύμυγώδη ταχύτητα, στο άπειρο' οι κηφέρες άκολουθούν την κατακόκκων άκούραστοι δ ισχυρότερος την φθάνει, ένώνεται μαζί της και πεθαίνει.

Η διαφυγή αυτή παρατηρείται σ' όλα σχεδόν τα είδη. Το άρρεν επιτίθεται' το θήλα άνθίσταται, για να εξάψη τον πόθο, να προκαλέση την πύλη και να κατακτήθη. Αυτό είναι το έρωτικό δράμα, που παίζεται σ' όλη την κλίμακα του ζωικού βουλείου, από χιλιάδες μορφές. Η ντροπή είναι το άλατάτα τον. Στη γυναίκα, από άπλό άνακλαστικό φαινόμενο, έχει γίνει αίσθημα. Και είναι τόσο άπαράτητο αυτό το αίσθημα, ώστε ένας άνδρας άρτιος και ύγιης είναι άδύνατον να προσελκύσθι από γυναίκα άδιάντροπη. Κάθε τέτοιος άνδρας θέλει να σιναστήσθι στή γυναίκα αντίστασι και να την νικήσθι. Το μεγαλύτερο θέλημα των κατακτησθων έγκυεται άκριβός σ' αυτό : στη νίκη της αντίστασεως. Άνδρας, που μπορεί να προτιμήσθι μια άδιάντροπη, έχει άσφαλός κάποιο άνάλογο ελάττωμα δ ίδιος. Η ντροπή είναι τόσο άπαράτηθη, τόσο έπιθεδύλημη, ώστε κα' ή γυναίκας άκόμη που την έχουν χάσει: που παύσει κα' έντελλεί, προσπαθείσθι τις ντροπάλεις, γιατί ξέρουν ότι αυτό άφείσι. Μία έφεινα, ή οποία έγγινε άλλως άπό διεθνή έπιτροπή εις τους άκους άνοχής όλων σχεδόν των χωρών, απέδειξε μεταξύ άλλων ότι ή κοινές γυναίκες αστρολογούν σπανιώτατα — άκριβός διότι θέλουν να φαντασθι θεινές, για να άρέσουν στην πελατεια. Η αιδώς καλλιεργείται με περισσότερη ένταση, άπ' όλες τις άλλες εθιμαλικές χάρες, στην Άγγλια, όπου ή άνατροπή δεν έπιτρέπει ούτε τον ελάχιστο άνοικό λόγο, ούτε τον παραμικρότερο ίπανηγμό.

Πρέπει να σημειωθί ότι όσο έντονώτερο είναι το αίσθημα της ντροπής, όσο δυνατότερο το έρωθιμα από μάγουλα, τόσο και δ αίσθησιμος, ή έρωτική θεριμιάς, είναι μεγαλύτερη στην γυναίκα. Γυναίκες που δεν ντρέπονται, είναι συνήθως ψυχρές. Και δικιάς ή λογοτεχνία και ή ποιησις ήμνησαν το χάριμα της ντροπής. Δεν άποδεικνύει μόνον άγνα ήθη, αλλά και έρεθη ιδιοσυμφορασία, ζωτικότητα, προσότητα για την ίση τους καλύτερους δυνατούς όρους τεκνοποίηση. Η ντροπή φθάνει μερικώς φροές σε ύπερβολικά όρια. Ο Τολστόι και άλλα συγγραφείς μάς περιγράφουν περιπτώσεις κοριτσιών, που έδραπέτευσαν τη νύχτα του γάμου από το νυμφικό θάλαμο και άλλες π-ριπτώσεις γάμων, που διεληλώσαν από ύπερβολική ανιστολή της νύφης, που με κανέναν τρόπο δεν

ήθελαν να δεχθών τον άνδρα. Άλλ' αυτές ή ύπερβολές άνάγκων τις περισσότερες φροές σ' άλλα κατάστασι, την λεγομένην του γυναικείου άναμφοδισιασμού. Ο Φορέλ, ο μέγας Έλβετός έπιστήμων, δ οποίος έχει γράψει άγκυβόστατον τόμον για τις σχέσεις των δύο φύλων, μάς λέει, κατόπιν έρευνής ποθαμε, ότι τις περισσότερες φροές, να ν δεχθί τον άνδρα ένα κορίτσι να έλθι σε σχέσεις φροσκές μαζί του, σημαίνει να κατακτήσθι ένα παθόν άφείας. Και αυτό είναι, ως επί το πλείστον, το κατορθώμα του έρωτος : Ότι κατακτά αυτή την άφεία. Άλλά δεν πρέπει να συγχίξη κανείς αυτά τα φαινόμενα, που άνήκουν σ' άλλη κατηγορία, με την ντροπή, που είναι από τα πιο έμφρατα αίσθημα της γυναίκας. Και τα πιο χάσιμα. Έχει παρατηρηθί ότι ο κινισμός — που είναι το αντίθετο της ντροπής—είνε ή πιο άντερωτική κατάσταση. Ο κινισμός, όπως είναι φυσικό, παρατηρείται ως επί το πλείστον στους άνδρας. Και είναι δύο ειδών : Κινισμός λόγων και κινισμός πράξεων. Και τα δύο είδη τ' άποφρασιάζονται ή γυναίκα. Καμμιά σωστή γυναίκα δεν ποφείρει τον άδιάντροπο κα' αίσχρολόγο άνδρα. Υτάχουν, είναι άλήθεια — και μάάλιστα από σίγχουν άθηναικά σαυάνια — άνδρες, που καταδικασκεδάδων τις κηφές με άνεκότα ύποκτα, άλλα ξέρουν να τα σερβίρουν' κα' σ' αυτά ή γυναίκας δεν άπολαμβάνουν τόσο ύπο περιοχόμενο τον άνεκότων, όσο την τέχνη με την όποιαν σερβίρουνται. Δεν ύπάρχει όμως γυναίκα, που να μπορη ν' άνεχθί τον κινισμό των πράξεων : την άπόται και ξεδιάντροπη εκδήλωση του σεαυκού πόθου. Και πολλές φροές έρωσάτι άδέφισι έχασαν μια γυναίκα, που ήταν άπό τα τους δοθη από μια πρόφρα χειρονομία, από μια έπιθεσι άζύμωσθη. Ο κινισός άνδρας είναι καταδικασμένος να μη γνωρίσθι άλλες γυναίκες από τις εύκολες και τις έλαφρές. Η άδιάντροπα πληρώματα με περιφρόνηση. Πρέπει να σημειώσω όμως ότι και ή ύπερβολική ντροπή και ή δειλία του άνδρα πληρώματα από τη γυναίκα με το ίδιο νόημα. Ο Μπαρντόμ άναφέρει τη χαριτωμένη περίπτωση μάς κοηφισής, την όποιαν ανώθευσε σε σσοτακό διάδρομο νυφός κηφής, που την ποιοκορσισε με το κόρτε τον και που τον ήθελε κα' αυτή, χωρίς να έπαρησθή τίποτε.

—Αυτό, του έπετε όταν βγήκαν στο φως, δεν θα είς το συγχωρήσω ποτέ !...
 Η κλασσική περίπτωση της δειλίας και της συστολής του άνδρος παρουσιάζεται κατά κανόνα στους πολύ έρωτευμένους άνδρες, όταν άποκτήσουν το άντικείμενο του πόθου τον. Υτάχουν πολλοί που παθαίνουν αυτό που δ Τάλως εκφράζει με την λέξιν «ρίσικο». Την πρώτη νύχτα, που το άντικείμενο του πόθου τον είναι άπολύτως δικό τους, δεν είναι εις θέσιον να το κινωποήσουν σωματικάς. Η παροδική αυτή άνικανότης άφείεται άποκλειστικώς στο έρωτικό πάθος. Ο έρωτευμένος άνεβαίει τόσο πολύ το άντικείμενο του πόθου του, που ή άπόκτησις του του φραίνεται σαν κάτι άπίστευτο' ή έντίπωση αυτή είναι τόσο δυνατή, έπιδρα τόσο πολύ ε-πάνω στο νευρικό σύστημα, ώστε τον παραλίει. Ο Στανλί, δ οποίος ειδικώς ήσυχολόγησε με τον έρωτα σ' έναν τόμο ποθαμε πάταγο στην έ-ποχή του, άναφέρει με κλασσική περιποίηση έρωτευμένου, που άπαιτώντας σε κάποια έρωτική κυρία του κόσμου, που την αγαποσε, της έλεγε μέσα σε γεμάτο σαλόνι :
 —Μάλιστα, κύριε !...
 Αυτό δέ δείχνει μόνο τη σύγχυσι του πτωχού άνθρώπου, άλλα και την έπιβολή που φθάνει ν' άσκηί το αγαπημένο πρόσωπο επάνω μας: Την άσθανότητα — σαν άνδρα—σαν κύριο. Όσο και να φριίνεται παράξενο αυτό, είναι όμως άληθέστατο: Ότι τον άληθινό έρωτα τον άναγνωρίζουμε περισσότερο από τη δειλία του, παρά από την τόλμη του. Άναφέρουν για το στρατηγό Νεύ, τον άνδρειο των άνδρειων, ρτι όμα έρωτεύθηκε έγινε τόσο δειλός, ώστε μετά την πρώτη συνάντησι με την αγαπημένη του, έλεσε σ' ένα από τους φίλους του :
 —Αυτή ήτανε μάχη! Έστρεμα μπροστά της σαν τον έοχατο των ανάνδρων!
 Αυτήν όμως τη δειλία δεν την παρεξηγούν οι γυναίκες, ούτε θιμώνουν. Άπεναντίας την χαμαρόνουν—τις κολακεύει τόσο πολύ. Έπειτα, κατά κανόνα, αγαπούν τον άνδρα, ότι τους ήμιαζει το παιδί—είνε α-ώνιες μητέρες—και ή δειλία είναι κάτι κα' έρωθην παιδικισμο.

Ο ΦΥΣΙΟΔΙΦΗΣ